

ДЕСЬ ТАМ СЕЛО МОГО ДИТИНСТВА

Десь там, в глибинці, є моє село,
До нього шлях веде аж через обрій,
Завжди мене манило і тягло
Те, з чим пов'язується спомин добрий.

Піввіку вже навідуюсь туди,
Щоразу помічаю нові зміни,
Стираються минулого сліди,
Де ж хата під соломою та сіни?

Де церква, там купляли керосин,
За нею в зелені простора школа,
Багато осучаснених вітрин
І ледь знайомі вже хати довкола.

Але на вигоні все ті ж вітри
Женуть повз нього проїзdnі машини,
І тільки мало видно дітвори,
Одні бабусі біля магазинів.

Безжально час змітає давнину,
А обеліск потрісканий ще встояв.
Невже і ним заплатим данину,
Забувши про своїх сільських героїв?

А де ж корови, що повільно йдуть

І втомлено несуть із паші вим'я?
Господарі у хвіртці їх не ждуть,
Лиш кури сновигають попідтинню.

Не видно ні коняки, ні вола,
Знайомий дядько їх не поганяє...
Лише все той же цвинтар край села,
Помалу там старе село лягає.

І я, підтоптаний, донизу гнусь,
Як і моє село, щодня старію,
Ношу вже поріділу сивину,
А все ж теплом його я очі грію.

Знов до дитинства наче доторкнусь,
Хоч вже не вернеться воно ніколи,
А в сни приходить знов і знов чомусь,
Мов поспішаю, кваплюся до школи...

Дата написання вірша: 2021-01-11